

La transmissió familiar, ànima de la processó de Girona

Tant desfilant com a vestes o com a manaies, el Divendres Sant és un moment destacat en molts calendaris familiars

Sortir en família a veure la processó o a veure desfilat els soldats romans, també és un ritual fixat en moltes llars gironines

D'esquerra a dreta, l'Eva Solé, la Martina Hernández Solé i en Toni Solé, vestits de manaies EPA.

“Tenim les vestes a dalt a les golfes; si vols anar a la processó només és pujar, vestir-nos i marxar.” Aquestes paraules recorda haver-les sentit a casa, l'Eva Solé, filla de manaia i mare de manaia. Segons explica, sempre s'havia anat a la processó, perquè ja hi anaven la mare i l'àvia amb la confraria de la Santa Faç del barri de Sant Narcís. La tradició de sortir el Divendres Sant en la processó del Sant Enterrament de Girona, ha estat en la família.

I ara són tres. El pare, Toni Solé, que va entrar al maniple de manaies ara farà deu anys, i que va “estirar” la filla, l'Eva, cap a la Confraria de Jesús Crucificat, en què va ser una de les primeres noies manaia. També hi ha la neta, la Martina Hernández Solé. La més jove de la nissaga va ser la primera nena que va sortir com a manaia infant. Una sortida que va marcar un punt històric, l'any 2017, ja que va escenificar l'entrada oficial de les dones al maniple dels manaies. Avui, l'entitat es reivindica com una de les més diverses de la ciutat.

La Martina ha sortit de vesta des que tenia tres anys –va aguantar

tot el recorregut– i ara aspira a sortir de manaia. Ja se n'ha pogut vestir, tal com es veu a la fotografia, en jornades com la que el maniple va fer a Montserrat, amb motiu del mil·lenari de l'abadia. Interrogada sobre la possible incomoditat de la cuirassa, la Martina no hi dona importància: “L'emoció que sents fa que no pensis en si pesa més o menys. L'endemà sí que tens algun morat, però en aquell moment no et fa mal res, i tires.” La mare, l'Eva, ho confirma, somrient.

Perquè, segons asseguren, el ritual de passar pels carrers estrets de la ciutat i viure des de dins el pas dels armats és un privilegi únic. Una experiència que reviu cada any quan s'acosta la primavera i que s'ha convertit en un episodi essencial dins del calendari familiar. Segons adverteixen, el moment més emotiu no es troba en la desfilada, sinó en la intimitat dels preparatius: “El moment en què el meu pare m'ajuda a cordar-me la cuirassa o jo ajudo la meva filla... és un sentiment únic”, expressa l'Eva.

Ser manaia no és només qüestió de llinatge; requereix un compromís. En un sistema on les places són limitades i hi ha un sostre generacional, els aspirants han d'anar acumulant punts a través dels assajos i les sortides com a vesta o suplents: “L'important és anar fent tots els punts que puguin”, expliquen. Aquest sistema ha facilitat i accelerat la incorporació de les dones. Gràcies a la convalidació de punts per haver sortit abans en la processó, les primeres dones van poder entrar com a titulars, trencant barreres en una institució centenària.

El pare, en Toni, parla de la seva emoció pel fet de poder compartir amb la família una experiència com és desfil·lar per Girona en la processó del Divendres Sant: “No es tracta només de creences religioses, perquè no és el meu cas, sinó de formar part d’un ritual compartit. Girona és molt bonica, i desfil·lar pel Barri Vell o quan s’apaguen els llums a la catedral i pugem les escales amb el Crist, és un moment que només de parlar-ne ja se’m posa la pell de gallina.”

Aquesta disciplina es transmet als més joves, com la Martina i els seus amics, que han format la seva pròpia “colla” dins la confraria. En una època de recompenses immediates, el fet que un adolescent es comprometi a assajar nits senceres, dormint poc i treballant l’endemà, és un valor que la família defensa, puntualitza en Toni.

Sortir en la processó implica una actitud seriosa que la junta del maniple de manaies intenta mantenir al màxim. Així ho explica l’actual president, Xavier Serra: “Hem de ser capaços de respectar l’espectacle. No ho podem convertir en un carnaval”, adverteixen. La fita és clara: mantenir l’essència perquè qualsevol persona de fora que vegi baixar els Manaies per les escales de la catedral, amb el so de les llances ressonant sobre les parets de pedra, s’enamori de la ciutat i de la seva història”, conclou Serra.

80 anys de la JuntaLa Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona commemora aquest 2026 el seu 80è aniversari, una fita que consolida vuit dècades de coordinació ininterrompuda de les dotze entitats que integren la processó del Sant Enterrament que se celebra divendres vinent, dia 3 d’abril. Fundada oficialment l’any 1946 (tot i que algunes de les seves confraries tenen arrels centenàries), la Junta té com a missió principal l’organització dels actes litúrgics i culturals que transformen el Barri Vell durant aquesta festivitat.

El president de l’entitat, David Fluriach, confirma aquesta vessant familiar que té la posada en escena gironina: “Per a molts de nosaltres ja està marcada de manera natural, en l’organització de l’any. Tenim avis, pares i nets que ajuden i hi participen. És molt important comptar amb el relleu”, explica Fluriach, que afegeix: “Hi ha un gran component, no ben bé de nostàlgia però sí de record del que has vist de petit. Jo mateix vinc de la tradició tarragonina, i quan vaig conèixer el que es feia a Girona m’hi vaig involucrar per retrobar-me amb el que havia viscut”, assegura el representant de les confraries. Ho confirma l’Anna Ginès, responsable de tenir cura i repartir les vestes de la Confraria del Sant Silenci: “La tradició es va construir a base de famílies amb nens que porten els amics, o de joves a qui també els fa gràcia sortir. Cada any va venint gent, tot i que sempre costa aconseguir que hi hagi prou participació”, adverteix Ginès.

Finalment, Fluriach remarca també el pes que la sortida de la processó té encara per als gironins i com n’és d’important rebre aquest suport: “Sí que ha augmentat la presència de forasters, però des de dins de la processó encara identifiquem aquell o l’altra que han sortit amb els fills o els nets per veure els diferents passos”, explica. La processó del Sant Enterrament d’aquest any té la sortida a les 9 del vespre, a la catedral.

Publicat a:

-Setmanari Girona 27-03-2026, Pàgina 3

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/2630246-la-transmissio-familiar-anima-de-la-processo-de-girona.htm>
|